

Maailmanmenestys – yli kaksi miljoonaa myytyä kirjaa!

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT

KIELLETTY LINNAKE

NETFLIX

NETFLIX-
ALKUPERÄISSARJA

MAX BRALLIER

Kuvittanut **DOUGLAS HOLGATE**

SUOMENTANUT AILA HERRONEN

WSOY

Ja nyt, hellä lukijani, pikainen kertaus seitsemännän kirjan tapahtumista:

Ai moi, herra kertoja. Mä voin tehdä sen kolmella sanalla:

ME NIIN VOITETTIIN!

Ihan... superia! Hei... missä Quint ja Dirk ovat?

...Ne oli just tässä tän savuavan kraatterin kohdalla.

Ai "oli"?

...Äh.

Harmi homma.

Älkää pelätkö, lapsukaiset! Allekirjoittaneen pieni loihmistöppäys lähetti meidät sivujuoneen.

Lyhyesti sanottuna Quint hioi sen loihmistaitoja ja me opittiin, että todellisia seikkailuja ovat matkan varrella saadut uudet ystävät.

Niin ja sitten oli yksi lohikäärme.

Plus meillä on nyt oma kirja.

Vaikuttavaa. Kaikin puolin - kerrassaan hienoa. Palaatteko te nyt muiden luokse?

Lue niin näet, näsäviisas kertojamme.

Näin me teemme, Quint Baker. Takaisin kertaukseen:

... Matkustaminen jättimäisellä tuhatjalkaisella, jonka selässä on kauppakeskus, ei ole niin helppoa kuin miltä se kuulostaa.

Sankarimme kohtaavat vanhoja vihollisia:

Maailmanlopun
BILEET!

No, voitte kuvitella,
miten hyvin siinä käy.

Kauppakeskuksessa pidetään
vaalit: kansanäänestys
Megaostarin hallitsijasta.
Pöllö voittaa. Ja
väistämättä...

Thrullin ja Kammoduksen
välinen taistelu ei
lupaa hyvää maailman
rakastetuimmalle kosmiselle
kauhulle, joka majailee
rottatoimintasankarin
hahmossa.

MINUA AINA
SYYTETÄÄN
KAMMODUKSEN
KÄRSIVÄSTÄ
OLOLILASTA. EN SE
MINÄ OLLUT, SE OLI
SE DEL TORO
-TYTTÖ.

...Raahaatko sinä sitä
puolikoullutta raatoa, että
voit tehdä Kammodukselle
jotain kivaa?

EN!

Anteeksi, en
kuullut -

...EN.

AU.

Siinä's kuulitte. Ja nyt...
on KAHDEKSANNEN
KIRJAN vuoro:

MAX BRALLIER & DOUGLAS HOLGATE

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT

KIELLETTY LINNAKE

...Aika hyvä
idea, kamut.

Siitä ei niin
tule mitään.

Jos me liitytään
liittoon, meitä ei
voi enää pakottaa
tällaisiin juttuihin.
Siinä kaikki.

PIIP!

Lukijat
ja meidän
rojaltikorvaukset
luottaa meihin.

Suomentanut Aila Herronen

Werner Söderström Osakeyhtiö | Helsinki

Englanninkielinen alkuteos

The Last Kids on Earth:

The Forbidden Fortress

Text copyright © 2022 by Max Brallier

Illustrations copyright © 2022 by Douglas Holgate

Suomenkielinen laitos © Aila Herronen ja WSOY 2023

ISBN 978-951-0-48605-4

Painettu EU:ssa

Lilalle

– M.B.

Illylle (kultaiselle karhulle) ja

Frankielle (kaaosagentille).

Parhaille hyvälle tytöille.

– D.H.

Luku yksi

Ok, arvaa
mitä silmäni
näkevät...

Onko se
linnake?

Mehän
sovittiin,
ettei
linnaketta
saa enää
valita.

Onko se kivi?

Ei.

Onko se lohcare?

Joo...

Niin, mutta lohcare on vaan iso kivi!

Kohautan mun harteita. Mitä mä tälle maisemalle mahdan? Me leikitään arvausleikkiä, jossa pitää arvata, mitä näköpiirissä olevaa asiaa toinen ajattelee, mutta se alkaa toistaa itseään. Me ollaan istuttu jo tosi kauan tässä samassa kohdassa katsomassa tätä samaa maisemaa.

Eikä se tarkoita monta tuntia. Ehei. Mä ja June ollaan kykitty *monta viikkoa* tämän mainostaulun reunalla katselemassa linnaketta.

Me ollaan kyttäyskeikalla. Me ollaan käytännössä vakoojia. Vakoojia, jotka vakoilee kohdetta *tosi pitkän matkan päästä*.

Vakoileminen tosi pitkän matkan päästä on hyvä juttu, koska linnake saa pään pyörälle. Ihan kuin tuijottaisi optista harhaa, josta ei oikein saa selvää.

Me ollaan tuijotettu linnaketta niin kauan, että tästä mainostaulusta on tullut meille toinen koti (vai oliko se kolmas?). Täällä alkaa jo olla viihtyisää. Meillä on sellaiset peffanaluset, joita käytetään pelikatsomoissa, aurinkovoimalla toimiva kaakaokone ja niin paljon luettavaa, että se riittää *seuraavaan* maailmanloppuun asti.

Se hyvä puoli tässä on, että mä ja June ollaan saatu viettää laatuaikaa kahdestaan. Meillä on jo parisataa sisäpiirivitsiä, ja meistä on tullut niin superhyviä kamuja, ettei me ikinä riidellä...

...Viimeisen kerran,
Jar Jar EI osaa
käyttää Voimaa!
Se... Hei, sä
vedätät mua taas!

Nä-nä-nä-
nää-nää!

Nää pari viikkoa on olleet tosi pitkiä ja kummallisia. Ai miten kummallisia? Odotas kun mä lasken, miten monella tavalla... ja miten monessa paikassa.

Just tässä: Mä ja June kykkimässä mainostaulun alareunalla. Junella on pipo ja maastotakki – siisti asu. Harmi, että June keksi sen ensin. Mulla on vaan tavallinen lippis ja kamera.

Meidän alapuolella: maan yläpuolella kulkevat junakiskot.

Kiskot johtaa *kauas etäisyyteen:* linnakkeeseen, joka näyttää siltä, että Skeletor voisi pitää siellä synttärjuhlat.

Linnake on karmivan outo. Onko se rakennettu täällä? Onko sen rakentanut joku hullu hirviöarkkitehti? Sitä me ei tiedetä. Me tiedetään vain, että *se ei ole normaali*.

Mikä ei myöskään ole normaali: kosminen käsi. Imukuppien peittämä yliulottuvuudellinen hirviölonkerohanska, joka ympäröi pysyvästi mun rannetta ja sormia. Kosmisella kädellä oli ennen yksi ainoa tehtävä: sen avulla mä pystyin käsittelemään Louisville Silpojaa ja ohjaamaan zombeja Silpojan yliulottuvuudellisen energian avulla.

Sitten tapahtui jotain *megasuurta*. Mä komensin zombia ilman Silpojaa. Siis *pelkällä* kosmisella kädellä.

Sen jälkeen kosminen käsi on alkanut... *muuttua*.

Ja parin viime viikon aikana se on muuttunut *ihan hulluna*. Mikä on pelottavaa. Niin pelottavaa, etten mä ole kertonut kenellekään.

Musta tuntuu kuin mä olisin se hahmo, joka on joka vampyyrileffassa. Se ei halua kenenkään tietävän, että sitä on purtu, ja siksi se yrittää peitellä purema-
jälkiä ja tulee aina vaan vainoharhaisemmaksi ja sekopäisemmäksi.

Siis ihan oikeasti. Mulla on jopa megaväljä ja superpitkähihainen takki, jonka alle voi piilottaa kosmisen käden kasvavan ja muuttuvan osan. Mutta jos katsoo takin alle, näkee että se on:

**ISOMPI! SUOMUISEMPI!
EDENNYT YLEMMÄS
KÄSIVARTTAIPITKIN!
JA KUTISEE HULLUNA!**

Kosminen käsi on alkanut tuntua siltä kuin se olisi...
osa mua.

Tai mikä vielä pahempaa, kuin mä olisin osa *sitä*. Enkä mä voi sille mitään. Jos mun hirviökamu Skaelka olisi täällä, sillä olisi varmasti pari ehdotusta, mutta mä en mielelläni ajattele niitä...

Mutta Skaelka ei ole täällä. Eikä myöskään Turre. Ja mikä kaikkein pahinta, ei myöskään Quint, Dirk ja Kuolaaja. Ne on kadonneet.

Mä olen huolissani niistä.

Ja mä olen huolissani myös siitä, että musta on ehkä tulossa oikea HIRVIÖ.

Mulla alkaa olla niin paljon huolia, ettei niitä voi enää pitää sisällä. Mun täytyy tehdä jotain.

Mä tiedän kyllä, mitä mun pitää tehdä. Mun pitää kertoa Junelle kosmisesta kädestä. Siitä, miten se *muuttuu* fyysisesti, ja *paljon*. Se voisi keventää mun mieltä.

Mä olen yrittänyt kerätä rohkeutta jo pari viikkoa, mutta sanat ei vaan tule ulos suusta. Aina kun mä yritän, mun rohkeus pettää ja käy näin:

Mutta tänään on se päivä.

Mä aion kertoa Junelle. Kakaista sen ulos. Ei selittelyjä.
Mä vaan sanon sen. Ääneen. Suulla.

Just... NYT.

”Kuule, June”, aloitan ja yritän järjestellä mun hermostuksesta letkuja sisälmyksiä uskoutumisasemiin.
”Mun pitää kertoa sulle... jotain. Ja se jotain voi olla tosi, tosi –”

Samassa mun hampaat alkaa lyödä loukkua. Mainos-
taulu rämisee. Kuuluu selkäpiitä raastava ääni, kun ruosteinen metalli hankaa vasten vielä ruosteisempaa metallia.

Juna on tulossa.

”Palataan siihen myöhemmin, kamu. Juna on melkein täällä”, June sanoo. ”On aika.” Se yrittää kuulostaa tyyneltä, vaikka me aiotaan tehdä jotain, mihin kukaan ei voisi *ikimailmassa* suhtautua tyynesti.

Äkkiä juna tulee näkyviin. Se viilettää meidän alapuolella renkaat kirskuen ja ryskyen.

June nousee seisomaan. ”Siinä se on.” June osoittaa sormella. ”Pikku Läntti.”

Pikku Läntti on yksinäinen hirviövirtija junan katolla. Me kutsutaan vartijoita länteiksi, koska ne jättää jälkeensä länttejä jotain tököttiä. Ja me kutsutaan tätä vartijaa Pikku Läntiksi, koska, no, koska se on pienempi kuin ne muut.

June hivuttautuu mainostaulun reunan yli. Mä
nielaisen ja seuraan perässä, ja June huutaa: ”HYPPÄÄ!”
Ja me hypätään...

Mä olin ehdolla Megaostarikaupungin pormestariksi.
Se on (enimmäkseen) ystävällisten hirviöiden yhteisö.
Ne asuu kauppakeskuksessa nimeltä Millennium-
superkeskus, joka on sulautunut Megaostarin eli
massiivisen tuhatjalkaishirviön selkään.

Sitten tapahtui pari juttua hirveällä vauhdilla.

Ensinnäkin me saatiin tietää, että Megaostari oli matkalla suoraan kohti meidän arkkivihollista Thrullia, koska yksi Thrullin paha palvelija oli kaapannut sen salaa. Ja... se oli tavallaan mun vika. Mä olin vannonut suojelevani Megaostarin kyydissä olevia hirviöitä, mutta mä veinkin – vahingossa – niitä koko ajan kohti tuhoa, jolloin niistä tulisi ikiajoiksi Thrullin palvelijoita. Ja kaikki johtui mun varomattomasta, hätiköidystä ja impulsiivisesta päätöksestä käyttää kosmista kättä.

Siksi mä lopetin mun vaalikampanjan ja päätin olla kohteliaan sijaan *aito*. Kertoa TOTUUDEN.

Mutta silloin Thrull ilmestyi paikalle armeijoiheen. Se oli just tuhoamaisillaan meidät kaikki, kun Kammodus syöksyi kehiin ja torppasi Thrullin aiheet. JEE!

Mutta sitten Thrull pisti Kammodusta luuterällä.
TAVALLAAN JEE, TAVALLAAN EI!

Kun Thrull piti loukkaantunutta Kammodusta otteessaan, se sanoi jotain. Jotain sellaista, mikä muuttaa meidänkin suunnitelmia *aika tavalla*:

”Minulla on suuria suunnitelmia, Kammodus. Mutta niihin tarvitaan sitä, mitä sinulla on pääkopassasi. Ja minä saan sen kyllä. Tiedän otuksen, joka saa ongittua tiedot aivoistasi.”

Ja jos Thrull tarvitsee jotain Kammoduksen aivoista, niin silloin mekin tarvitaan. Ihan sama, mitä ne tiedot on, koska pahan sotapäällikön päihittämisen ensimmäinen sääntö kuuluu: älä *ikinä* anna pahan sotapäällikön saada, mitä se haluaa.

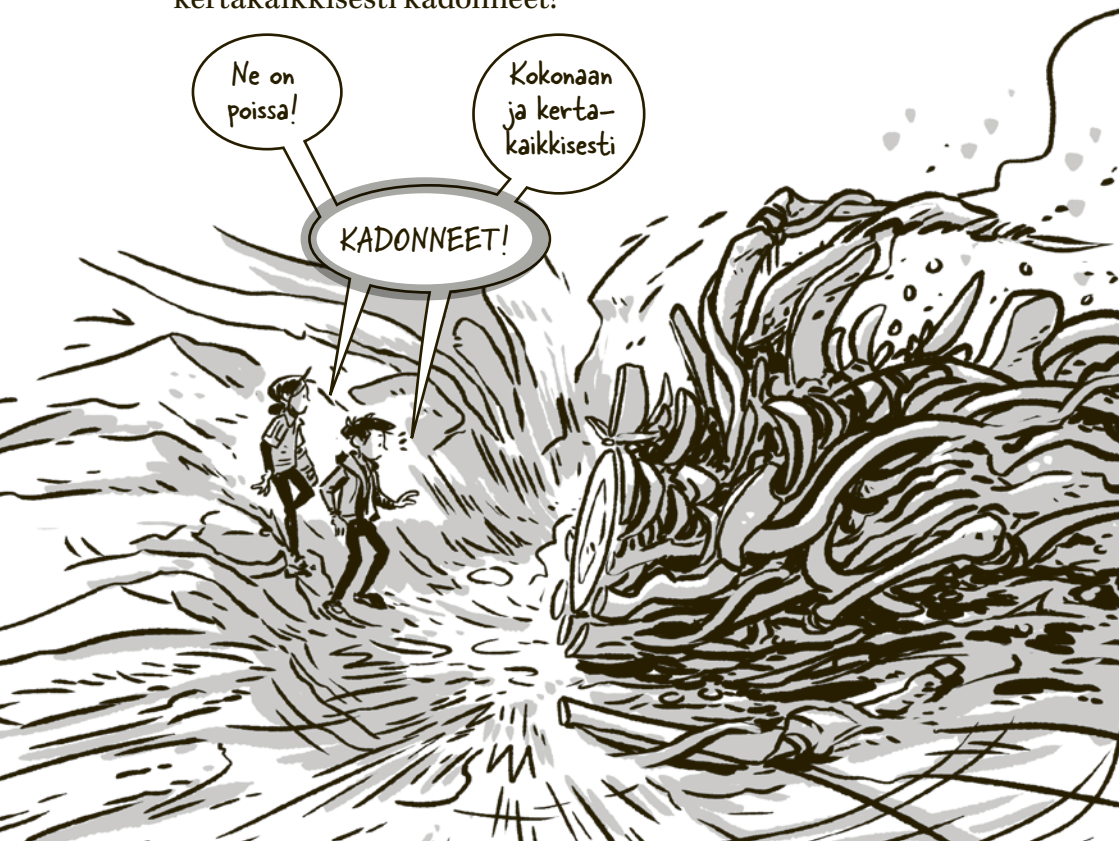
Thrull häippäsi Kammoduksen kanssa. Se lähti viemään Kammodusta salaperäiselle otukselle, joka on ilmeisesti erikoistunut kaivelemaan tietoja toisten päästä. Outo työ. Miten sellaiseen ammattiin pääsee? Oppisopimuksella ehkä?

Me oltiin siis kaukana voitosta. Megaostari oli loukkaantunut pahasti.

Tilanne olisi silti voinut olla paljon pahempi.

Tai hetkinen, sehän *oli* paljon pahempi.

Koska Thrullin paon jälkeen kävi ilmi, että Quint, Dirk ja Kuolaaja oli hävinneet. Kokonaan ja kertakaikkisesti kadonneet!

Ainoa syy, miksi mä en ole ihan surun ja pelon lamaanuttama on, että Yursl – kauppakeskuksen loihtija ja tavallaan Quintin opettaja – vannoo, että Quint ja Dirk on hengissä jossain. Yursl sanoo, että ne vain teleporttautui. Ja mun on pakko uskoa niin, koska tässä on kyse mun parhaasta ystävästä. Ja mun... Dirkestä. Plus Kuolaajasta, joka on suloinen, tärkeä ja pysyvästi kuolainen.

Megaostarikaupungin pormestari Johnny Steve auttoi meitä kokoamaan etsintäpartiot. Hirviövapaaehtoiset kiisi kärriäisten selässä etsimään meidän kamuja.

Tehtävää riittää eikä aikaa ole hukattavana.

Koska Thrull rakentaa Tornia. Ja kun se on valmis ja aktivoitu, Rezzöch Muinainen, Maailmojen tuhoaja, saapuu *meidän* maailmaan ja tekee sen, missä se on niin hyvä että se sanotaan sen nimessäkin: TUHOAA MAAILMAN!

Niinpä mä ja June jätettiin Megaostari toipumaan ja kärriäisetsintäpartio etsimään meidän ystäviä, ja lähdettiin Kammoduksen ja Thrullin perään.

Thrullia ei ollut itse asiassa vaikea jäljittää. Me vaan seurattiin tuhoa ja runsasta kasvustoa. Ja se johti meidät tänne.

Linnakkeelle.

Tähän Thrullin jäljet päättyi. Eli tänne se siis toi Kammoduksen.

Megaostari sai meidät lopulta kiinni ja parkkeerasi itsensä läheisen ylikulkusillan alle. Mä ja June käytetään sitä meidän komentokeskuksena. Me mennään joka ilta katsomaan, onko kärriäisetsintäpartiolla uutisia Quintista ja Dirkistä.

Ja joka aamu me palataan mainostaululle tarkkailemaan linnaketta ja yritetään keksiä, miten me voitaisiin estää Thrullin otuskamua onkimasta tietoja Kammoduksen aivoista.

**Maailmanlopun
siisteimmän jengin edessä on
uusi koitos, sillä kammottava Thrull
punoo edelleen pahantahtoista juontaan.
Kamut joutuvat laatimaan suunnitelman
soluttautuakseen salaperäiseen
linnakkeeseen. Mutta Jackia painaa
huoli: kosminen käsi ei ole entisensä.
Luvassa on taattua vauhtia ja
kohellusta tyyppien tyyliin!**

**SUOSIKKI-
SARJAN
KAHDEKSAS
OSA!**

www.wsoy.fi

9 789510 486054

N84.2

ISBN 978-951-0-48605-4

Kannen suunnittelu: Jim Hoover

Kannen kuva: © Douglas Holgate, 2022